

וועד העולמי לתיקון חטא המרגלים

גליון # 29

ארגון מוקדש לתיקון חטא המרגלים ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמו שאמרו חז"ל מצות ישוב ארץ ישראל שקולה כנגד כל מצות שבתורה וכמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה.

חודש שבט תשס"ב לפ"ק

וביותר צריכין להתחיל ולהכין את עצמו כשרואין הימים ממשמשיין ובאין, שהם מחמשה עשר באב ואילך, שאז מתחיל ההמתקה של חטא העגל וחטא המרגלים, שעל ידי זה כל זה נפגם הזכרון דקדושה, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה. מיום שנשתברו הלוחות, ירדה שכחה לעולם, ובחמשה עשר באב התחיל ההמתקה של שבירת הלוחות, ומתחיל להאיר הארה מארבעים ימי רצון, שאז קבלו אחר כך ביום כפור הלוחות האחרונות, שזכה בחינת תקון הזכרון,

ספר עצות ישרות - ערך מועדים

יג. כל ימות השנה צריכין להכין עצמו על ראש השנה, שהוא יום הדין, כי העקר הוא ראש השנה, כי כמו שהאדם צריך להכין את עצמו כל ימי חייו ליום הדין הגדול והנורא שלעתיד, כמו כן בפרטיות צריך להכין את עצמו כל ימות השנה על ראש השנה, שהוא יום הדין, כי הוא נורא ואים וכו', וביותר צריכין להתחיל ולהכין את עצמו כשרואין הימים ממשמשיין ובאין, שהם מחמשה עשר באב ואילך, שאז מתחיל ההמתקה של חטא העגל וחטא המרגלים, שעל ידי זה כל זה נפגם הזכרון דקדושה, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה. מיום שנשתברו הלוחות, ירדה שכחה לעולם, ובחמשה עשר באב התחיל ההמתקה של שבירת הלוחות, ומתחיל להאיר הארה מארבעים ימי רצון, שאז קבלו אחר כך ביום כפור הלוחות האחרונות, שזכה בחינת תקון הזכרון, ועל כן אמרו רבותינו זכרונם לברכה. לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום כפור, כי בחמשה עשר באב מתחיל להאיר הארה מהלוחות האחרונות, שנתנו ביום כפור, ועל כן נתתקן בחמשה עשר באב גם חטא המרגלים, כי בו פסקו מתי מדבר, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה, ועל כן מחמשה עשר באב צריכין להתחיל לקום בחצות, שזה בחינת תקון הזכרון, ואחר כך בימי אלול, עוסקין

בזה ביותר, וכל ישראל מתעוררין אז וזוכרין בהשם יתברך ובעלמא דאתי, וזה בחינת מה שתוקעין בשופר כל חדש אלול, כי שופר הוא בחינת זכרון, כמו שכתוב. והיה לכם לזכרון, ועקר תקון הזכרון נמשך בראש השנה, שאז עקר מצות שופר, שהוא יום הזכרון, כי הוא ראשון לעשרת ימי תשובה, וצריכין להמשיך על עצמו הזכרון הנ"ל, שעל ידי זה עקר התשובה, ובשביל זה צריכין לנסע לצדיקים על ראש השנה, כי זה עקר עסק הצדיקים תמיד - שיזכירו אותנו תכליתנו הנצחי לעולם הבא וילמדו אותנו עצות ודרכים ישרים לזכות לזה, וביותר עוסקים הצדיקים בזה בראש השנה, כמבאר בפנים, והזכרון הזה הוא בכלליות ובפרטיות, וזה סוד השנה והתעוררות השנה שבראש השנה, כי השנה הוא בחינת זכרון בעלמא דאתי בכלליות, כי אז עולה הנשמה לבחינת עלמא דאתי, ואחר כך, בהתעוררות השנה, אז צריכין לעסק בזה בפרטיות, ואחר כך, ביום כפור, אז גמר התקון של הזכרון, ועל כן נתנו אז לוחות האחרונות, והכהן גדול נכנס בו לפני ולפנים, כמבאר בפנים ואחר כך נכנסין לסוכה, שהיא הקף ענני כבוד, שהם מגנים עלינו שלא ישלט בנו עוד הרע עין, שהוא בחינת קלפת עמלק, בכדי שלא לפגם עוד, חס ושלום, בזכרון הקדוש שהמשכנו עלינו בימים האלה, בפרט בראש השנה ויום כפור וזה בחינת השמחה שמרבין בסוכות, בכדי לתקן גם על ידי זה בחינת המדמה, שכל זה בחינת תקון הזכרון הנ"ל, ועל כן לוקחין אז הארבע מינים שבלולב, ומבאר בזהר הקדוש, שעל ידי זה אנו לוקחין אותו יתברך, כביכול, בידינו, הינו שאנו ממשיכין עלינו בחינת הזכרון בפרטיות, שהוא בחינת הרמזים מה שהשם יתברך מצמצם את עצמו מאין סוף עד אין תכלית בהמחשבה דבור ומעשה שבכל יום, ומרמז להאדם בכל מקום ובכל זמן שיתקרב אליו, שזה בחינת הנענועים שמנענעין לכל רוחות, הינו שאנו ממשיכין עלינו את הרמזים הנ"ל. (הלכות ברכות הראיה, הלכה ה', אות יז יט).

יד. צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש השנה, כי רק הם יכולין להמשיך דרכי התשובה בשלמות, והעקר - להמתיק תקף הדין של ראש השנה ולהמשיך שמחה על עצמו, שעל ידי זה עקר תקון התשובה, כי אף על פי ששופר של ראש השנה הוא בחינת לב נשבר, כי הבעל תשובה צריך שיהיה לו לב נשבר, שזה בחינת. אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו אבל אחר לב נשבר צריך לבוא לשמחה, וזה בחינת. אשרי העם יודעי תרועה וכו', וסמך לה. בשמך יגילון כל היום וכו'. (הלכות שבת, הלכה ז', אות מו).

טו. עקר קדושתו של אדם - כשמסגיר עצמו בתוך ביתו וחדרו בבחינת. לך, עמי, בא בחדריך וכו', ונאמר. והצנע לכת עם אלקיך, וזה בחינת השבח שנאמר על תלמידי חכמים. כל כבודה בת מלך פנימה, כי עקר תפארתו וקדושתו של האדם הוא כשיושב בתוך ביתו, ששם עקר המשכת הקדושה, אבל בחוץ הוא מקום שליטת החיצונים, ועל כן היה ראוי שישב האדם תמיד בתוך ביתו, אבל האדם מוכרח לצאת גם לחוץ בכל פעם, אך זה בחינת עיל ונפיק, כי אף על פי שהיה ראוי שיהיה אדם דבוק בקדושה תמיד בבחינת עיל, אף על פי כן עקר שלמות הקדושה הוא דיקא כשזוכה האדם להיות עיל ונפיק, כי בהכרח שיעבר על האדם עליות וירידות הרבה בכל יום, וכשזוכה להיות בקי בהלכה בחינת בקי בעיל, בקי בנפיק, לקים כמו שכתוב. אם אסק שמים - שם אתה, ואציעה שאול - הנך, להחזיק עצמו בהשם יתברך תמיד בקשר אמיץ, בין בעליה בין בירידה - אזי הוא זוכה להעלות גם מקומות החיצוניות ומדרגות התחתונות כולם אל הקדושה, ואז הירידה - תכלית העליה.

וזוה בחינת מה שצריכין לצאת מן הבית אל החוץ בכל פעם, כי כשיוצא לחוץ, שזה בחינת ונפיק, כי שם שליטת החיצונים, וכשזוכר גם שם בהשם יתברך ומדבק את עצמו בו יתברך, אזי הוא מברר מקומות החיצונים ומגביה הכל אל הקדושה, וזה בחינת. בשבתך בביתך ובלכתך בדרך, בחינת עיל ונפיק. וזה בחינת מה שהלכו ישראל במדבר, שהוא מקום החיצונים, מקום נחש שרף ועקרב, כדי להכניע הסטרא אחרא ולברר הקדושה גם משם בבחינת. זכאה מאן דעיל ונפיק, ואז דיקא, כשהולכים במדבר במקומות החיצונים, שזה בחינת ונפיק, וכשזוכים אז למצא את השם יתברך - אז דיקא השם יתברך חופף על ישראל בקדושה גבוהה מאד, שזה בחינת הקף ענני כבוד שזכו ישראל במדבר, שהם בחינת סוכה, בחינת אמא דמסככא על בנין, שהוא קדושה גבוהה מאד וחופפת וסוככת על האדם דיקא בעת שהוא בבחינת ונפיק בכדי לשמרו ולהצילו לבל יפל שם, חס חס ושלום, ועוזרת אותו להכניע הסטרא אחרא ולברר משם דיקא את הקדושה. נמצא, שדיקא על ידי בחינת ונפיק זוכין לעליה גדולה מאד, לבחינת סוכה, שזה בחינת ירידה תכלית העליה הנ"ל. וזה בחינת מצות סוכה, שזכה אותנו השם יתברך בתחלת השנה, בתחלת התשובה, שצריכה להיות בבחינת עיל ונפיק דיקא, ובחינת עיל מקימין בראש השנה ועשרת ימי תשובה ויום כפור, ואחר כך צריכין לקים גם בחינת ונפיק, שזה בחינת תמה שיוצאין מן הבית לישב בסוכה להורות, שכשהאדם בבחינת ונפיק ומבקש ומבקש ומחפש גם שם לדבק את עצמו בהשם יתברך, אז דיקא זוכה לקדושה גבוהה מאד, לבחינת סוכה, שהוא בחינת מקיפים, ששומרים ומגנים על האדם אז, כשהוא בבחינת ונפיק, ועל ידי מצות סוכה אנו זוכין בכל השנה לעשות לעשות תשובה, שלמה בבחינת עיל ונפיק, ובכל עת שאנו בבחינת ונפיק, אז מגן עלינו סוכת שלום כאם המגנה על בנה לבלי לפל, חס ושלום, כשהולך במקום סכנה, וזה שמבקשין בלילה דיקא (שהיא בחינת ונפיק, כנגד מדת יום) ופרס עלינו סוכת שלומך, כי אז דיקא מגן סוכת שלם, כי סוכת שלם מגן על האדם תמיד, בכל עת סכנה שצריכין שמירה, אז מגן סוכת שלם. וזה בחינת. כי יצפנני בסוכה ביום רעה, שדיקא ביום רעה, שהוא בחינת ונפיק, דהינו בעת שנופל האדם מעבודתו וכשזוכה לחזק את עצמו ולבלי ליאש את עצמו גם אז, אזי הסוכת שלם מגן עלינו כנ"ל. (הלכות ראש השנה, הלכה ד', אות ז).

טז. כל הגזרות, רחמנא לצלן נמשכין מעוונות, ותקון הכללי של כל העוונות הוא תקון הברית, וכן תקון הכללי של הדבור הוא שבח הצדיקים, ותקון הכללי של משא ומתן הוא צדקה וזה בחינת. תשובה, תפלה וצדקה מעבירין את רע הגזרה, שהם. צום, קול, ממון, כי צום הוא בחינת תקון הברית כנ"ל תפלה היא בחינת רבוי התפלות והשבחים, שמרבין להשם יתברך ביום כפור, וצדקה היא בחינת תקון הכללי של משא ומתן כנ"ל. (הלכות יום כפור, א ו).

וועד העולמי לתיקון חטא המרגלים